

en Hr. Jens Andersen har ladet sig sige, at man fra Indenrigsministerens Side har stillet sig uvilligt overfor Ønsker om Dispensation fra Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 18, 4de Stykke, som siger: „Retten til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt det paagældende Medlem ikke i Løbet af de forud for Understøttelsens Udbetaling gaaende 2 Aar har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder“, saa er det ærede Medlem fuldkommen paa Vildspor med Hensyn til Indenrigsministeriets Stilling til denne Lovbestemmelse, og jeg synes, at det ærede Medlem ikke havde behøvet at henvende sig til Hr. Jens Andersen — jeg ved ikke, hvem den Herre er —, eller hvis det er Hr. Jens Andersen, der har henvendt sig til det ærede Medlem Hr. Brochmann, burde det ærede Medlem have undersøgt, hvilke Realiteter der laa bag de Oplysninger, som Hr. Jens Andersen har givet ham. Det har det ærede Medlem Hr. Brochmann desværre undladt og er derved kommet i det uheldige Tilfælde at paastaa noget, der ikke har nogen som helst Basis i Virkeligheden, thi der er givet saadanne Dispensationer adskillige Gange, senest under 10. Oktober 1922 for Tiden indtil 30. November 1922. Man har fra Indenrigsministeriets Side meddelt Tilladelse til, at denne Bestemmelse i § 18, Stykke 4, sættes ud af Kraft i Arbejdsløshedskasser, der er knyttet til Fag, hvis Arbejdsløshed er statueret at være ekstraordinær.

I øvrigt skal jeg, hvad angaar Arbejdsløshedslovens enkelte Bestemmelser, som her er kritiseret, følge den samme Fremgangsmaade som overfor Kritikken af Aldersrenteloven, idet en Indgaaen i Enkeltheder paa ærede Medlemmers Bemærkninger i Virkeligheden kun vilde betyde en Gentagelse af, hvad der her sidste Vinter er forhandlet om denne Side af vor Lovgivning, og jeg tror ikke, at hverken de fremsatte almindelige Bemærkninger fra ærede Medlemmers Side eller de Svar, jeg derpaa vilde kunne give, vilde uddybe Spørgsmaalet paa en Maade, som gjorde det forsvarligt at anvende den fornødne Tid til denne Sag. Naar imidlertid det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen har udtalt, at der ikke er ydet Sømændene nogen som helst Anerkendelse for deres

Arbejde under Krigen, og har ment, at man har behandlet de arbejdsløse Sømænd paa en daarlig Maade, skal jeg bemærke, at der af Staten foruden de i Krigsaarene ydede Tilskud til Maskinmestrenes og Styrmandenes Organisationer og til andre Sømandsorganisationer i Finansaaret 1921—22 er blevet ydet disse Organisationer et specielt Tilskud til delvis Dækning af Udgifterne ved Understøttelser til Foreningernes arbejdsløse Medlemmer, og det til Trods for, at disse arbejdsløse efter Udstedelsen af Lov af 22. December 1920 og i Henhold til den nye Arbejdsløshedslov naturligt vilde være henvist til at oppebære ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse paa samme Maade som andre, nemlig gennem de kommunale Hjælpekasser. Naar Sømændene ikke ved Bekendtgørelse af 13. Juli 1922 blev henregnet til de Fag, til hvilke ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse stadig kunde ydes, er Grunden den, at Arbejdsdirektoratet i sin Indstilling af 10. Juli 1922 udtalte, at der ifølge de indgaaede Indberetninger forelaa en saa væsentlig Bedring af Arbejdsmulighederne, at man maaske burde henregne dette Fag til de Fag, som ikke kunde oppebære ekstraordinær Understøttelse, og det er da ogsaa en klar Sag, at i den allerbedste Sommertid maa for Sømænd de bedste Muligheder være til Stede for at komme til at udøve deres Erhverv. Senere har der ganske vist foreligget et Andragende for Ministeriet om Dispensation fra Bestemmelserne i Cirkulæret af 13. Juli, men dette Andragende var ikke bilagt med saadanne nye Oplysninger, at det kunde resultere i, at man kunde tage en anden Stilling til hele denne Sag.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Jønson har været inde paa en Skildring af de Ulykker, der følger med Arbejdsløsheden, de Ulykker, som hjemsøger dem, der uforstyldt er arbejdsløse, og som med begge Hænder griber efter Arbejde for at holde sig selv og deres Familier oppe. Jeg tror slet ikke, der er noget overdrevent i det ærede Medlems Skildring, jeg deler ganske den Betragtning, at det er en af de største sociale Ulykker, som kan komme over et Menneske, men naturligvis har det ærede Medlem Hr. Jønson fremsat denne Skildring for at tilvejebringe